

9. péntek

A Csirkefejet 22 évvel ezelőtt mutatták be legutóbb Magyarországon. Határon kívüli színházakban műsorra tűzték azóta is, de itthon nem játsszák több mint két évtizede. (Kérdeztem Spiró Györgytől nemrég, hogy szerinte miért nem, azt felelte: valószínűleg úgy vélik a rendezők, hogy nem aktuális.) Engem mindenesetre elhajtott a kíváncsiság tegnap este Rév-Komáromba, a Forgács Péter rendezte *Csirkefej* nyilvános főpróbájára.

A produkció nem pusztán derék, bátor tett a nagyszínpadon, amely megjósolhatóan nem hoz majd operettsikert. (Mentek is el nézők a szünetben, meg olyan néző is akadt a környéken, aki demonstratív nagy ásításokkal követte a végjátékot.) Nemcsak a vállalás elismerésre méltó, hanem maga az előadás is. Formailag szikár, pontos, hatásos. Görgőken mozgatható, forgatható, olykor szinte táncoló ajtókkal dolgoznak, mindegyik zöld ajtó más, passzítva a hozzá tartozó lakóhoz. Ezekből az ajtókból építkezni lehet, alakzatokat, különböző tereket hozni létre. (Gadus Erika díszlete nekem pluszban eszembe juttatta Spiró Szappanoperáját is.) Az egész ajtóflotta fölött átnyúlik egy irreális méretű, hatalmas kapunyi poroló. Nagy sötétekben kis célzott fények. Fehér inges-blúzos, sűrű szereplők. Mind jók, lehet mondani. Cs. Tóth Erzsébet perfekt Vénasszonya a végén mint egy bomlott agyú, nyugdíjas Ophelia. A színrevitel úgy vette ki a tragédiát a nyolcvanas évekből – nem hangzik el „elvtársnő”, „tanács” –, hogy nem kifejezetten a mába teszi, hanem az idő fölé, az örökbe. Balladisztikus hatású az egész, és a végére – egy Leonard Cohen-számot magyarul éneklő gyerekkórus magaslati felléptével – szinte rekviemmé erősödik és katartálódik.

Ilyen a kritikus szerencséje. Fogja magát, rászánja idejét, pénzét, energiáját, és aztán örül, hogy de jól tette!